

БОЛОНСЬКИЙ ПРОЦЕС: ПОГЛЯД МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

Ціль Болонської декларації – створення єдиного Європейського простору вищої освіти. Це шлях до створення мобільності та працевлаштування громадян, а також розвитку Європи в цілому, підвищення міжнародної конкурентоспроможності Європейської системи вищої освіти.

Участь України у цьому процесі буде сприяти підвищенню рівня якості українських послуг освіти, викладачів та винахідників, дозволить вирішити проблему визнання українських дипломів та посилити наші позиції на світовому ринку освітянських послуг, включаючи країни колишнього Радянського Союзу.

З моменту переходу України до Болонської системи було значно скорочено кількість аудиторних занять, та збільшено кількість позааудиторних або самостійних часів. Здається, тепер студент може проявити свою індивідуальність, творчий підхід під час підготовки до будь якої теми. Та не секрет, що наші студенти не звикли до такої самопідготовки. Вони готові до того що викладач або вчитель повинен все пояснити, розтлумачити і тільки тоді можна готуватись вже самостійно.

Так яка ж система освіти краща – стара чи нова? Які переваги та недоліки має нова система? Чи важко вчитись зараз після переходу до Болонської системи? Чи змінилась методика викладання та якість знань студентів з переходом до нової системи? Всі ці питання було поставлено перед студентами які вже другий рік навчаються за Болонською системою.

Відповіді студентів були різними, навіть деякі з них кардинально суперечливі. Але за результатами цього опитування (було опитано 60 студентів) можна зробити наступні висновки. По-перше кредитно-модульна система нова та ще не до кінця зрозуміла як для викладачів так і для студентів. Щоб зрозуміти цю систему потрібен деякий час, а точніше декілька років.

По-друге кожне реформування у будь-якій сфері потребує адаптації до національних особливостей країни, що підлягає реформуванню. Особливо така адаптація, на мою думку, необхідна українським студентам які багато років виховувались та навчались під впливом авторитарної педагогіки колишнього Радянського Союзу.

Вважаю що треба постійно вивчати досвід інших країн, які вже декілька років виховують свою молодь керуючись кредитно-модульною системою за Болонською декларацією. В свою чергу українським освітянам необхідно набувати свій власний досвід, свою власну практику, своє власне розуміння цієї системи. Треба дуже уважно та ретельно зважити всі переваги та недоліки даної системи і тільки після цього можна прийняти остаточне рішення за чи проти.

Щодо студентської думки, вона не має бути останньою, адже вони майбутнє нашої країни і ми повинні зробити все можливе щоб це майбутнє було професійно грамотним, творчим, успішним і конкурентно-спроможним на міжнародному ринку праці.

Н.С.Назарова, канд.іст.наук, професор,
І.А.Стрижова, викладач
Iren_teacher@ukr.net

Одеський державний економічний університет, м. Одеса

БОЛОНСЬКИЙ ПРОЦЕС І ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЯ

Вступ людства у нову інформаційну еру вимагає і нової системи підготовки кадрів, нової парадигми вищої освіти. В її основі – становлення і розвиток творчої особистості як головного ресурсу світового розвитку. Сформуванню ж такої особистості може тільки система освіти. Саме освіта принципово «працює» на майбутнє, визначаючи особистісні якості кожної людини, її знання, вміння, навички, світогляд і поведінкові пріоритети.

Як відзначалося у Доповіді Міжнародної комісії з освіти для ХХІ століття, нова система освіти повинна спиратися на такі найважливіші принципи, як «вчитися жити, вчитися пізнавати, вчитися працювати, вчитися співіснувати» [1]. Тому, говорячи про реалізацію Болонського процесу, варто враховувати дві складові цього задуму: методологічну і «технологічну» (методичну).

Перша складова – це філософія освіти у ХХІ столітті, перехід на інноваційне навчання, навчання “завтрашнього” дня, коли студент з об’єкта навчально-виховного процесу перетворюється у повноправного суб’єкта. Якщо при репродуктивному навчанні завдання студента полягає у тому, щоб лише відтворити отриману інформацію, то інноваційне евристичне (продуктивне) навчання націлене на те, щоб сформувати у студента здібності до самостійного одержання і відновлення знань.

На рішення цієї кардинальної задачі і спрямована друга складова Болонської конвенції – технологічна, мета якої організувати так навча-